

„Öt csillag. Nem akartam,
hogy véget érjen a könyv!”
– *Angie's Dreamy Reads*

Bittersweet

keserédes

fine
selection

SARINA BOWEN

USA TODAY BESTSELLERSZERZŐ

SARINA BOWEN

Bittersweet

keserédes

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2019

Első rész

Július

„A gyümölcs is zöldség, csak finomabb és szebb. Emellett, ha a gyümölcsöt hagyjuk megrohadni, bor lesz belőle, ami a kelbimbóval soha nem történik meg.”

– *P. J. O'Rourke*

ELSŐ FEJEZET

Tuxbury, Vermont

Griffin

– GRIFFIN!

Anyám leült velem szemben a farmház nagy asztalához, miközben a házi, almafával füstölt szalonnájának utolsó falatját rágta. A farmsegédemmel épp csak végeztünk a vermonti sajtból készült omlettel és a házilag sütött kenyérrel, amit a saját teheneink tejéből készített vajjal kentünk meg.

A reggeli jó volt, de amit anya mondott ezután, az még jobb.

– Találtam neked segítséget a szezonra.

A kávésbögrém megállt félúton a szám felé.

– Komolyan?

– Igen. És ma fog kezdeni.

– Remélem, nem csak ugratsz! – Mindig munkaerőhiányban szenvedtünk az évnek ebben az időszakában, amikor olyan gyorsan nőtt a fű, hogy szinte szabad szemmel is látható volt, a bogarak pedig totális háborút vívtak az almafáim ellen.

Még kilenc óra sem volt, de a farmsegédemmel már órák óta dolgoztunk. Hajnalban több tucat tehenet megfejtünk két különböző istállóban. Fejés után mindig bejöttünk egy jót reggelizni, de már ideje volt visszatérni a munkához. A következő nyolc órában egy mérföldnyi hosszú feladatlistával kellett megbirkóznunk.

Anya ígérete az új munkaeőről zene volt füleimnek. Letettem a bögrét az étkezőasztalra, és a szemébe néztem. Azonban amikor észrevettem a rá nem jellemző tartózkodó arckifejezését, belém mart az aggodalom. Talán mégsem fogok annyira örülni az új alkalmazottnak.

– Angelo telefonált tegnap este – mondta.

Jaj, a fenébe! Már tudtam, mire megy ki ez az egész. Angelo egy kedves férfi, aki ugyanabba a katolikus templomba jár, ahova mi, néhány faluval arrébb, Coleburyben. Emellett jogi pártfogóként dolgozik.

– Épp ma hozott ki egy fiatalembert. Most szabadult. Három évet töltött börtönben gondatlanságból elkövetett emberölésért. Autóbal eset volt, Griff, a kocsija nekiütközött egy fának.

A feszültség, ami belehasított a mellkasomba, ismerős érzéssel töltött el, mivel elég küzdelmes volt vezetni ezt a farmot. Lehet, hogy hiba volt meginni azt a második bögre kávéét.

– Fának ütközni nem illegális, anya. Ennél többről lehetett szó.

– Nos. – Az arca ellágyult. – Megölte a seriff fiát, aki vele utazott a kocsiban. És tele volt ópiátokkal a szervezete.

– Ó! – Csak kibújít a szög a zsákból. – Szóval egy drogfüggőt vettél fel?

Összevonta a szemöldökét.

– Egy gyógyulófélben levő függőt. Egy hónapja jött ki a börtönből, azóta meg rehabon volt. Angelo azt mondta, hogy sikerülni fog a fiúnak, csak nagyon kéne neki egy munka. Majd ellesz a kőházban. Hacsak nem rejtegetsz valamit, a mi területünk kábítószermentes övezet.

Zachariah, a farmsegédünk kurtán felnevetett.

– A kávé a mi kábítószerünk, Mrs. Shipley. Abban viszont jó mélyre csúsztunk.

Anyám gyengéden megszorította Zach csuklóját. Jó volt abban, hogy befogadja az eltévelyedetteket, és Zachkel csinálta a legjobb vásárt. De nem lehet mindegyik olyan, mint Zachariah. Éreztem, hogy a vérnyomásom egyre feljebb szökik az ötlettől, hogy a nehézségeink hosszú sorához a drogfüggőséget is hozzávegyük. Mintha szükségem lett volna még egy bonyolító tényezőre.

Amióta apám három éve meghalt, a farmot anyámmal közösen vezettük. Én hoztam a mezőgazdasági döntéseket – mit termeljük, és hova adjuk el. Az viszont biztos, hogy anya tartotta működésben az egész helyet. Intézte a könyvelést. Etetett engem és a farmsegédet, Zachet, a három kisebb testvéremet, a nagyapámat, és bármilyen idénymunkást, aki épp itt volt. És amikor öt héttel ezelőtt elkezdődött az almaszüret, egyszerre vezette a Szedd magad! üzletágunkat, miközben etetett egy seregbe való embert, mivel a munkaerőink száma megnégyszereződött.

Szóval az én nagyon is hozzáértő anyámnak minden joga megvolt ahhoz, hogy gyors munkaügyi döntést hozzon, és ezt mindketten tudtuk.

A döntése mégis idegessé tett.

– Huszonkét éves, Griff. – Keresztbe tette a karját, és kivárt. – A fiatalember tiszta, azt mondják. Már nem drogozik. De senki más nem fog esélyt adni neki. És csak a betakarítás idejére vesszük fel, meg az aratásra. Tizenhat hétre, maximum.

Jól van. *Az év legkritikusabb tizenhat hetére.*

Egy okos ember tudja, mikor adjon igazat az anyjának. Nyilvánvaló, hogy már döntött, a nap pedig folytatódott.

– Oké – adtam meg magam. – Beköltöztetjük a kőházba, amikor megérkezik. Hívj fel, és körbevezetem. Menjünk, Zach! – Fogtam a baseballsapkámat, és felálltam, Zach hasonlóképp tett.

Kivittük a piszkos tányérokat, és a konyhán keresztül távoztunk, ahol a húgom, May pakolászott. Épp nyári szünet volt a jogi egyetemem.

– Az ikrek kivitték a tyúkokat? – kérdeztem üdvözlésképpen.

– Igenis, kapitány! – ugratott a húgom. – Már kint vannak.

– Kösz! – Hogy kompenzáljam udvariasságom hiányát, megböktem a könyökömmel, ahogy elmentem mellette. Időnként hajlamos voltam basáskodó és kötekedő lenni, főleg a betakarítás ideje alatt. A húgaim pedig nem tévóváztak felróni nekem.

– Hé, Griff! – kiáltott utánam May, miközben kinyitottam az ajtót. – Még mindig úgy tervezed, hogy beküldjük Tauntaunt a fagyasztótáborba? Kellene a jóváhagyásod.

Megálltam az ajtóban.

– Jó kérdés. – A disznó levágása nagy munka, és nem igazán volt rá időm. Persze, a következő héten is ugyanez lesz a helyzet, ha nem rosszabb. – Ja. Csináljuk meg, hacsak nem lesz ma örültekháza. Majd előtte szólok, de melegítheted a vizet. – May tisztelgett, Zach és én pedig kimentünk.

Szemügyre vettem a birtokot, és kiszúrtam az ikreket hátul, a mezőn, a kőház mögött. A hordozható elektromos kerítést vitték arrébb, amit régebben arra használtunk, hogy megvédjük a tyúkokat a ragadozóktól, és valószínűleg épp civakodtak valamin. Tizenhét évesen épp egy évtizeddel voltak fiatalabbak nálam.

Egy év, és fizethetem a főiskolai tandíjukat; nem telt el úgy nap, hogy ne aggódtam volna emiatt. Szokásos kritikus szemmel vizslattam a birtokot. A nagy, korosodó farmház, ahol felnőttem, most már jó formában volt. Tavaly újrahunztuk a tetőt, és kifestettünk.

Egy farmon azonban mindig akad valami, ami elromlik. Ha nem a farmházzal volt gond, akkor a kőházzal vagy az egyik istállóval. Vagy az almaboros házzal vagy a traktorral.

És ha ma nem is megy tönkre semmi, akkor is akad néhány üzleti döntés, amit meg kell hoznom a közeljövőben. Be kellett fektetnem a farmba, és pénzre volt szükségünk. Valahogyan muszáj volt nagyobb profitot termelnem, anélkül, hogy egy halom pénzt kellenek kölcsönkérni.

Bárcsak tudtam volna, azt hogyan kell.

Sóhajtvá Zach felé fordultam.

– A kerítést vagy a fűnyírást akarod? – kérdeztem. Bőven akadt munka mindkettőnknek, úgyhogy boldogan hagytam, hogy válaszson.

– Te döntesz – vágta rá azonnal. Zach volt az álom munkaező. Napkeltétől napnyugtáig úgy dolgozott, mint egy ökör, és sosem panaszkodott – abban sem voltam biztos, hogy tudja, hogy csinálja.

– Majd én lenyírom a füvet – szólaltam meg. – De ebéd után akár cserélhetünk is. Az új srác is itt lesz... – *Basszus.* – Van egy perced sétálni?

– Persze.

Átvágtam a kör alakú mezőn a traktoros fészter irányába.

– Rajta kell tartanunk a szemünket ezen a fiún. Még sosem kértelek rá, hogy kémkedj, ez viszont egy kicsit fura.

Elvigyorodott.

– Hát... érdekes, az biztos. De Angelo sem bolond.

Ez igaz.

– Van valami, amit tudnom kéne a Kubotáról? – Zach nem pusztán mintadolgozó volt, hanem képzett gépész is.

– Az jól működik. Jobban aggódom a nagy istállóban levő fejőgép miatt.

Káromkodtam egyet a bajszom alatt. A fejősteheneink nagy része az utca másik felén, az egyik szomszéd birtokán élt. A tejünk jelentős része a tejüzemhez került. A saját birtokunkon tucatnyi szabad-tartású marhát tartottunk, azt a tejet pedig az utcánkban lakó barátainknak adtuk el, akik különleges sajtot készítettek belőle.

– Megint a pumpa miatt aggódsz? – Minden farmon akadtak elavult eszközök, hiszen egyetlen farmer sem engedhette meg magának, hogy olyan gyakran cserélje a szerszámokat, mint ahogy az emberek cserélgetik a telefonjukat minden évben. Vegyésznek tanultam, nem gépésznek. Így hát Zachariah volt az, aki megpróbálta működésképtelenné tenni még a legbonyolultabb eszközeinket is. Márpedig a fejőgép volt nagyjából a legfontosabb gép az egész birtokon.

– Már nem sokáig húzza. Letörött pár darab a fogaskerékről, és sehol sem találok azokat a részeket. Annak a valószínűsége, hogy újév előtt nem kell lemondanunk róla, 1 a 3720-hoz.

Felnyögtem.

– Mellőzd a számokat!¹

– Rendben, Han.

– Kösz, Csubi!

– Nincs mit.

Kuncogva elsétáltam a júliusi reggelen a traktoros fészer felé, fejem tele volt aggasztó gondolatokkal. Megpróbáltam elképzelni, ahogy több száz tehenet áterelünk az úton a kisebb fejőistálló felé, napon-ta kétszer. Nem hangzott túl jó ötletnek, hogy egy olyan birtokon ruházzak be új eszközökre, ami nem is az enyém.

Majd valamit kitalálok. Muszáj lesz.

¹ Utalás *A Birodalom visszavág* c. Star Wars film egyik párbeszédére.

MÁSODIK FEJEZET

Boston, Massachusetts

Audrey

EGY NYAKBAN MEGKÖTŐS top volt rajtam, amikor kirúgtak.

Ha nem hangzik alkalomhoz illőnek, rámutatnék, hogy nem engedhettem meg magamnak, hogy munkanélküli legyek, egyetlen napig sem. A Boston Premier Group fejesei megkértek, hogy reggel az legyen az első dolgom, hogy megjelenek a vállalat központi irodájában. Tehát nyakban megkötős topot vettem fel, mert kilencven százalékgig biztos voltam benne, hogy az utcát fogom róni munka után már kilenc harminc előtt.

Séfnek tanultam, és rohadt jó voltam benne. Azonban a dekol-tázs sajnos többet nyom a latban a legtöbb bostoni étteremtulajdonos esetében, mint az, hogy hogyan bánok a késsel. A saját bőrömön tapasztaltam.

Ezekkel a gondolatokkal a fejemben lifteztem fel a Boston Premier Group központi irodájába.

Ha van valaki, akinek tudnia kéne, hogy mit vegyen fel, amikor kirúgják, az én vagyok. Még húszéves korom előtt két főiskoláról is

elküldtek. Felháborodva felsőoktatási eredményeim hiányán, ezután anyám tette ki a szűrőm. Elvette a kocsimat, és megvont tőlem minden anyagi támogatást.

Úgy tűnt, a dolgok kezdenek jóra fordulni. Elvégeztem a szakácsiskolát, amit rettentően élveztem. Azonban most, az első munkám teljes katasztrófának bizonyult, és komolyan nem tudtam, mi következik ezután.

Amikor az ajtó kinyílt a tizenötödik emeleten, rápillantottam az órámra. Legalább öt perccel korábban érkeztem. Anyám, bárhol is van most, biztosan fel lenne villanyozva, ha látná, hogy pontosan érkezem a kirúgóbizottsághoz.

Sok sikert nekem!

– Mr. Burton azonnal itt lesz – közölte a recepció a gyönyörű asztal mögül, ami a legmagasabb szintű vezetők irodái előtt állt.

– Köszönöm. – Idegesen behuppantam az egyik alacsony borszékbe a váróban. Felkaptam egy *Boston Magazine*-t az asztalon heverő folyóirat-válogatásból, és elbújtam mögé.

A vállalati váró nem volt biztonságos hely a számomra. Mostanra bizonyára az összes főnök irodájába eljutott a legutóbbi malőröm híre. Nemcsak hogy tönkretettem az egyik legmenőbb éttermük egész esti forgalmát, de a kis ballépés még az újságok pletykarovatába is bekerült.

Elkezdett izzadni a tenyerem, ahogy a magazint tartottam. Ha elveszítem ezt az állást, azonnal találnom kell egy újat. Nem fuldokolhatok az önsajnálásban, és nem nyalogathatom a sebeimet, ugyanis pénzre van szükségem.

Nyilván nem a szakácstudományommal volt a gond. Jó séf voltam. Született tehetség, ahogy az egyik tanárom mondta. Huszonkét évembe telt, de végre találtam valamit, amiben jó voltam. Kelt ez a meló az önéletrajzomba, basszus!

– Audrey! – vakkantotta egy hang.

Összerezentem, ledobtam a magazint, és feltápászkodtam.

– J... jó reggelt! – hebegtem, és megráztam a kezét, amelyet Bill Burton nyújtott felém.

– Jöjjön velem – mondta, és mutatta az utat az első osztályú irodája felé.

Kiszáradt a szám, és követtem. Megvárta, míg leülök az asztalával szemben lévő székre, majd baljós kattanással becsukta az ajtót.

Basszus!

Kihúztam magam a széken.

Készen álltam harcolni.

Leült a saját székére, és szemügyre vett. Síri csend volt, mielőtt végre megszólalt:

– Miért nem mondta el nekem, hogy mi történt?

Rendben. Oké. Jobb kezdés, mint mondjuk a „*Takarodjon a francba az épületből!*” De hol is kezdjem?

– Hát, uram... – Tétováztam, és utáltam a puhatolózó hangszínemet. *Gyerünk, Audrey! Mindent vagy semmit!* – Kitűnő séf vagyok, uram. Az egyik legjobb a kategóriámban. De a BPG állandóan olyan megbízatásokat ad, amelyek nem a konyhára korlátozódnak.

Felhúzta az egyik szemöldökét.

– Édesem, az ön titulusa gyakornok. Senkiből nem lesz nagyszerű séf anélkül, hogy előtte meg ne tanulná, hogy megy a biznisz.

Édesem? A nyelvembe kellett harapnom, hogy ne kezdjek el visítani. Azonban nem ez volt a megfelelő pillanat a kifakadásra. *Mély lélegzet, Audrey!*

– Meg akarom tanulni, hogy hogy megy a biznisz – szólaltam meg óvatosan. – De ha egy felkészületlen gyakornokot bedob a mély vízbe, nem kellene csodálkoznia, ha rosszul sülnek el a dolgok.

Kinyitott egy mappát az asztalán, és összeráncolta a szemöldökét a tartalma fölött.

– Hat héttel ezelőtt az volt az első megbízása, hogy intézze a halpiaci rendeléseket. Egy napig húzta.

– Igaz. – Hajnali fél ötkor kezdődött a munka, ahol egy olyan számítógépes program üdvözölt, amit még sosem láttam korábban.

– Kétszáz homárt kellett volna rendelnie a legnépszerűbb tenger gyümölcsei éttermünk számára. Maga azonban kétszáz nagytucatot rendelt. Az több mint huszonnyolcezer homár.

Sikerült megállnom, hogy az arcomra ne üljön ki a szégyenem, de csak épphogy.

– Senki nem mutatta meg, hogy működik a program – bizonygattam.

Bill Burton felsóhajtott.

– Rendben, de tegnap este nem a program volt a hibás, ugye?

– De, igen – bizonygattam ismét. – Közvetetten.

Hátradólt a székén.

– Megmagyarázná?

– Legutóbb a l’Etre Suprême-nél dolgoztam. – Boston egyetlen Michelin-csillagos éttermében, és már amiatt szerencsésnek éreztem magam, hogy beléphetek oda minden este. Jacques séf volt az egyik szakács példaképem.

De nem a konyhába küldtek, ahol amúgy hasznomat vehették volna. Nyilván nem. Hanem előre, hogy foglalkozzak az éttermi foglalásokkal.

Megköszörültem a torkomat.

– Egyik este a program nem mutatott egy különleges foglalást harminc fennhéjázó pénzügyi vezetőnek. – Az emberek váratlanul jelentek meg este hétkor. – Amikor a pénzügyi vezetők megtudták, hogy

nem készültünk fel a fogadásukra a különteremben, zaklatni kezdték a személyzetet, és nem akarták abbahagyni. És mialatt azért küzdöttem, hogy megoldjam a problémát, a teljes ültetési rend összekuszálódott. Elvesztek a rendelések, és az ételeket nem egyszerre vitték ki...

Már attól izzadni kezdtem, hogy eszembe jutott ez a katasztrófa. Jacques séf majdnem szívrohamot kapott. Üvöltözését még a bár-pultnál is lehetett hallani, ahol a pultosok elegáns mellényekben töltögették az ingyen piát, hogy lenyugtassák a felhevült vendégeket.

Jacques nem tudta a nevem, ezáltal nem is tudta kiabálni. Ám ez nem volt áldás, mivel több időbe telt, mire a fogait csikorgatva ezt mondta:

– Á kibászott néember, áki á foglalásokat csinálja!

Ez lennék én.

– Folytassa – biztatott Burton.

– Szörnyen éreztem magam, amiért ekkora gondot okoztam a konyhán. – Nedves tenyereimet egymáshoz szorítottam az ölemben, és a szemébe néztem. – A lakótársam cukrász. – Elég rendetlen, ezt még hozzátéhettem volna. Azért az ő lakásában béreltem szobát, mert ezt tudtam kifizetni. – Jóvá akartam tenni a dolgokat, úgyhogy fogtam egy nagy tepsi brownie-t, amit ő süített, és tegnap bevittem az étterembe. Békejebbot akartam nyújtani. – Letettem a csokis ajándékot a konyha közepén. A személyzet úgy repült rá, mint a sirályok. – Aztán előrementem, és az este hátralevő részét a foglalásokkal töltöttem.

Ez nem volt teljesen igaz, de Burtonnek nem kellett tudnia. Két feladat között néha visszamentem a konyhába. Vannak nők, akik nem bírják távol tartani magukat a dizájncipőktől vagy a szexi színészekről. Az én gyenge pontom az, amikor egy sztárséfet munka közben láthatok. Szívesebben nézném, ahogy Jacques balsameceetes redukciót kavargat, mint Channing Tatumot, amint levetkőzik

a kamera előtt. Amikor hátralopóztam, hogy megnézzem, a séf a grillszakáccsal ordított.

– Mi nem így bánunk a ’állál! – kiabálta Enriquének. – Tisztelni kell a filét!

Elszégyltem magam, amikor Jacques séf hátulról rásózott Enrique fejére. Jacques még a legjobb napjain is igazi seggfej volt, ezen az estén azonban még önmagán is túltett.

Másrészt, Enrique tényleg elég lomha volt. Normál esetben szorgalmasan dolgozott, de tegnap mintha nem lett volna ott fejben. Ha Enrique nem úgy bánt a hallal, mint Massachusetts kormányzójaival, az nem sok jót jelentett rá nézve.

Amúgy, ha lenne igazság a földön, én forgattam volna azt a halas spatulát. Baromira tisztelettel bántam volna a filével, ha adtak volna egy esélyt. Tudom, hogy a főzőtudományommal simán leköröztem volna mindenkit a konyhában.

De nem így volt. Vissza kellett térnem a foglalási rendszerhez.

Amikor legközelebb láttam Jacques-ot, épp a salátásfiút pirította le, hogy csináljon egy új tálát.

– A leveleknek szép ’álomban kell állni! – magyarázta, és egy tányért tartott a levegőben, hogy az egész konyha szemügre vehesse. – Ez az Álpok földrengés után! Jávítsd ki! – Odahajította a tányért az acél munkaasztalra, ahol az kettétört.

Talán a magas konyhaművészet az egyetlen iparág, ahol a főnök megengedheti magának, hogy úgy viselkedjen, mint egy mufurc kisgyerek. Ráadásul fizetnek is érte, főleg, ha férfi vagy és Franciaországból jöttél.

Különös módon a salátás srácot mintha nem hatotta volna meg annyira a fenékbe rúgás, amennyire számítottam rá. Ahelyett, hogy

nekiugrott volna a takarításnak, felcsippentett egy salátalevelet a kupacból, és a szájába tömte. Aztán még egyet.

Ez azért fura, gondoltam. De még mindig nem jöttem rá, miért.

– Sűrű este volt – mondtam Burtonnek. – Felhívott a Hotel Mandarin főportása, és közölte, hogy pár élvonalbeli színész szeretne asztalt foglalni.

Az íróasztal másik felén Burton szeme fáradtan lecsukódott.

– Folytassa!

– Tudtam, hogy Jacques odáig lenne, ha egy filmsztár kajálna az éttermében. Úgyhogy mondtam a főportásnak, hogy küldje őket ide, bár nem közölte, kik azok. – Burtonnek tudnia kell, hogy jó érzékem van az üzlethez. Tisztában voltam vele, hogy egy étterem sikere a jó hírnéven múlik. Ha a *Page Six* pletykaújság leköszöl egy fényképet a filmsztárokról a séf éttermében, talán ez az a szerencsés fordulat, amire szükségem van.

Azonban amikor ismét beléptem a konyhába, alig hittem a szememnek. A salátás srác rá volt borulva a pultra, ami már önmagában elég fura volt. Jacques azonban észre sem vette. Már megint a halszakáccsal ordított, miközben a gőzerővel dolgozó szagelszívó próbálta eltüntetni a halszagú füstöt a konyhából, hiába.

Jacques érthetetlenül dühöngött. Amikor dühbe gurult, felerősödött az akcentusa. Egyetlen szót sem tudtam kihámozni belőle.

Tátott szájjal álltam ott, amikor a mosogatófiú megállt mellettem, és a vállamra tette a kezét.

– Állati jól visszavágtál, Audrey! Komolyan. Te vagy az én kibaszott hősöm!

Öhm, tessék? Épphogy csak odafigyeltem arra, amit mondott, mert közben azt néztem, hogy egy másik szakács a kézzel felvágott

polentaérméket a szájába tömi. Úgy tűnt, mintha az egész konyha vesztett volna vagy ötven IQ pontot, aztán rájuk jött volna a zabálhatnék.

– Rám nincs hatással, mert már eléggé hozzászoktam. Viszont úgy fest, hogy a salátás fiú nem bírja a füvet. Most jobb, ha kimész, csajzi – mondta a mosogatófiú. – Jacques bármelyik pillanatban rájöhet, hogy ki hozta a vicces brownie-t.

– A vicces... – Elharaptam a mondatot, mert a gerincembe hasított a réműlet. – Te jó ég!

– *Tuti*, hogy meghívlak a következő bulimra. Isteni cucc! – A mosogatófiú vihorászva elindult cigizni.

És belém hasított, hogy nekem még csak öngyújtóra sem volt szükségem ahhoz, hogy porig égessem a karrierem.

– Tehát... – sóhajtott Burton. – Azt állítja, hogy nem tudta, hogy az vicces süti volt?

– *Fogalmam* sem volt – suttogtam. – A lakásban mindig akadt valami sütemény. Nem szoktam, öhm, túl gyakran ellopni. És komolyan azt kívánom, bárcsak most se tettem volna.

Odébb tolta a mappát az asztalon.

– Ezért ki is rúghatnám.

– Tudom, uram – mondtam gyorsan. – De tudom, hogy többre is képes vagyok, ha ad egy második esélyt.

Vagy egy ötödik esélyt.

Kezét összekulcsolta az asztalon, és úgy tűnt, mintha fontolóra venné.

Visszatartottam a lélegzetem. Bill ujjait a drágának tűnő bőrmappán kopogtatta, és ismét felsóhajtott.

– Rendben, Audrey. Elmegy Vermontba.

– Én... komolyan? Vermontot mondott? – Ez azt jelenti, hogy nem vagyok kirúgva? A BPG-nek Vermontban is van étterme? Nem hinném.

– Nem rakhatjuk be magát megint a vendégtérbe. És a halpiacra sem küldhetjük vissza.

– Értem, uram – mondtam a lehető legalázatosabban.

– De adunk magának még egy esélyt, és ezzel az anyjának is tesszünk egy szívességet.

– A... *micsoda?* – Anyám és én több mint két éve nem beszéltünk, amióta elvágta a pénzügyi támogatásomat. Én elkezdtem a szakácsiskolát, és Boston különböző bugyraiban béreltem lakást. – Neki mi köze az egészhez?

– Tizenöt százaléka van a cégben – közölte Burton olyan hangon, hogy tudtam, mekkora hülye vagyok. – Jövő héten még mindig kirúghatjuk. De adunk még egy esélyt, hogy helyrehozza, afféle szívességgéppen az anyja felé.

A végét szinte nem is hallottam, mert még mindig nem tudtam feldolgozni, amit az imént mondott. *Az anyámnak részesedése van a BPG-ben?* Fogalmam sem volt róla. Gondolom, nem kéne, hogy ennyire megleljen. Az anyám keze sok bostoni pénzcsináló cégben benne volt. És mivel a hét négy-öt napján üzleti vacsorákon vett részt, jól ismerte az éttermeket. Az igazat megvallva, amikor a l'Étre foglалási rendszerével dolgoztam, felmerült bennem, hogy vajon megjelenik-e egyik nap vacsorára.

De hogy tulajdonos is? Hú! Világos, hogy ő és a cég illenek egymáshoz. A BPG könyörtelen, akárcsak ő.

– Audrey? – szólalt meg Burton.

– Nézze – mondtam, és gyűlöltem a hangomban rejlő kétségbeesést. – Szükségem van erre a munkára. De amiatt tartson meg, mert jó séf vagyok. Ne amiatt, mert az anyám mélyre nyúlt a zsebébe. Még csak nem is tudja, hogy itt dolgozom. – Épp nem voltunk beszélő viszonyban.

Megvonta a vállát, mintha neki aztán mindegy lenne.

– Akkor elmegy Vermontba pár napra vagy nem?

– Elmegyek – vágtam rá –, amennyiben nem dobja ki a Zöld Lámpa Projektre leadott jelentkezésemet. – Nem voltam olyan helyzetben, hogy feltételeket szabjak. De ha nem hagyja, hogy versenybe szálljak a saját konyhámért, kénytelen leszek csapot-papot itt hagyni, és keresni egy másik munkát.

Burton nevetésére összerezzentem. Konkrétan kiröhögte az álmodmat.

– Audrey, ahhoz hatalmas tudás és tapasztalat kell, hogy valaki megnyerje a Zöld Lámpát. Vannak, akik évek óta próbálkoznak.

Ezt én is tudtam. De nekem nem voltak éveim. Muszáj volt első próbálkozásra megnyernem a BPG évente megrendezett, új éttermekre szakosodott versenyét.

– Tudom, hogy nehéz megnyerni. – Persze hogy nehéz. Egy olyan cég, mint a BPG, nem fektethet be minden ötletbe, ami besétál az ajtajukon. Én azonban egy szuper ötletet viszek nekik, és az összes dicséretet be fogom zsebelni. – Csak ígérje meg, hogy megpróbálhatom.

– Menjen, és próbálja meg. – Nagylelkűen széttárta a kezét. A kedvemben akart járni, biztos voltam benne. – Sosem tudhatja. Most pedig beszéljünk erről a vermonti megbízásról. – Elővett egy másik mappát, és kinyitotta. – Elküldöm tárgyalni néhány farmerhez. A feladat, hogy segítsen a beszállítónknak a farmtól az asztalig programunk lebonyolításában, amihez néhány késő nyári terméket kell beszereznie. Mezőgazdasági termékek áráról kell majd velük tárgyalnia.

Ó, anyám! Már megint itt tartunk. Képzett szakács vagyok. Elég jó. És mégis, a BPG folyamatosan olyan feladatokat ad, amiknek köze sincs a képességeimhez, aztán meg kiabálnak velem, amikor hibázok.

– Uram, én semmit nem tudok a tárgyalásról. – Különben, az anyámat is elküldhette volna. Az a nő egy mezei egérrel is képes lenne nyereséges üzletet kötni.

– Nem baj. – Burton kivett egy nyomtatványt a mappából, és beletette egy BPG-s borítékba. Aztán odanyújtotta nekem.

– A termékeket és az árakat megtalálja ezeken a papírokon. Csupán meg kell állnia minden egyes farmnál, és felajánlania, hogy megveszi a listán szereplő termékeket. Csak töltsé ki a papírt, hogy ki mit fog szállítani. Ezek a fickók csak arra várnak, hogy eladhassák az organikus terményeiket a legmenőbb bostoni éttermeknek. Jó lehetőség nekik. Tessék.

Elvettem a papírt, és végigfutottam. Farmok nevei és címei szerepeltek rajta. Mindegyiknek aranyos, fantáziadús neve volt. Karban az Erő farm. Ködösvölgy. A Lusta Pulyka farm.

A feladat egész egyszerűnek tűnt, azonban elég régóta dolgoztam itt ahhoz, hogy gyanakodni kezdjek. Semmi sem volt egyszerű, ha a BPG-ről volt szó.

– Miért nem telefonon rendezzük? – kérdeztem. Biztosan olcsóbb, mint odaküldeni engem Vermontba egy bérelt autóval, hogy ajtóról ajtóra járjak. Meg a hotelt is fizetik? A BPG utálta szórni a pénzt. Volt valami fura ebben az ötletben.

– A farmerek nem veszik fel a telefont – jelentette ki Burton. – Túlságosan el vannak foglalva a termesztéssel. Úgyhogy odamegy. Pakoljon, és már indulhat is. Két óra az út kocsival.

A borítékot szorongatva felálltam, és reméltem a legjobbakat.

– Csinálja jól, Audrey – mondta, amikor az ajtó felé fordultam. – Ha ez nem sikerül, nem tudom, adhatunk-e egy újabb esélyt magának.

– Rendben, uram.

Két és fél óra elég hosszú idő ahhoz, hogy az ember elmerengjen a kudarcain, még ha gyönyörű is a táj. Egyre magasabban kanyarogtam a bérelt autóval a vidéki utakon, Vermont bájos dombságain. A melletttem lévő ablakon időnként elcsíptem a Zöld-hegységet a távolban.

Egy kissé még mindig le voltam döbbenve, hogy Bill Burton nem rúgott ki. De minél többet gondolkoztam rajta, annál inkább arra jutottam, hogy nem az anyám részesedése volt az ok. A Premier Group híres volt arról, hogy megrágja és kiköpi az újdonsült szakácsokat. Igazi megtiszteltetés, ha szerepel a nevük az önéletrajzodban. Ez volt az éttermi világ Bíbor Szív érdemrendje. Még egy Facebook-csoport is létezett, aminek az volt a neve, hogy *Túléltem a BPG-t*.

Úgy tűnik, az üzleti modelljük az olyan rabszolgákon múlik, mint amilyen én vagyok. Gyakornokként elvárták, hogy hetente hetven órát dolgozzak, nagyon alacsony bérért. A fizetést járandóságnak hívták, de csak azért, mert jobban hangzott az *alamizsnánál*. Ha kirúgtak volna minket azonnal, amikor valami rosszul sült el, senki nem végezte volna el az aljamunkát, és senki nem hozott volna kávé.

Legalábbis ezt fogom mondogatni magamnak. Mert elegendem volt abból, hogy az anyám befolyásolja az életemet. Azt hittem, hogy ha elköltözöm Beacon Hillből, az elég lesz, hogy lerázzam. Úgy fest, egész Massachusetts államot magam mögött kellett volna hagynom.

Talán Vermont elég messze van ahhoz, hogy megszabaduljak anyuci ártó varázslatától. Legalábbis reméltem. Az autó ablakán túl minden zöldellt. Mezők tagolták a domboldalakat, az országutat keretező faágak pedig levéalagutat formáltak. Halványlila gőzöm sem volt arról, hogy merre járok, de gyönyörű volt az út.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod vele.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Isten áldja a GPS-t, ugyanis a navigálás nem tartozott az erősségeim közé. Mondom, ha van egy konyhám és egy késem, én boldog vagyok. Ők viszont azt akarták, hogy üzleteljek meg hogy farmerekkel tárgyaljak a termékeik felvásárlásáról Vermont pusztaságain, egy bérelt kocsival! *Az már rizikós.*

A műszerfal azt jelezte, hogy csupán fél mérföldre vagyok a listán szereplő első termelőtől – a Shipley farmtól. Ismertem egy Griffin Shipley-t, még az első, sikertelen főiskolai évemből. Focizott és sokat bulizott, és néhányszor összejöttünk. Tökéletesen tisztán emlékeztem azokra az éjszakákra. Minden egyes libabőrös pillanatára.

Azonban nem ismertem túl jól Griffet, kivéve testi vonatkozásban. És nem emlékeztem, hogy vermonti-e vagy sem. Lehet, hogy a Shipley gyakori név. Különb is, az ember, akit meg kellett találnom, valaki más volt. Az eligazító lap azt írta: *August Shipley: Alma és Kézműves Almabor.*

Nem a neve miatt választottam a Shipley farmot első célpontnak, hanem a kézműves almabor miatt. Talán Mr. August Shipley azt is megengedi, hogy megkóstoljam. Ha munkából kifolyólag iszol, nem számít, hogy nincs még dél, igaz?

Az almabor volt a legérdekesebb termék a bevásárlólistámon, a második helyért néhány ingyenc sajt vetekedett. Mielőtt eljöttem Bostonból, beszéltem Bill Burton fiával, Bobbal. Ő volt a vevő, aki összeállította a listát.

– Nagy tételben vásárolunk, úgyhogy az árnak is ehhez kell igazodnia – mondta Bob. – A listán szereplő áraknak meg kellene tenniük a hatásukat. Hívjon fel, ha kicsit alakítani kell a számokon, de nem tudunk sokat engedni.

Ez nem lepett meg. Már jól ismertem a BPG „mindenkin átgázolunk” megközelítését. De elszánt voltam abban, hogy sikerülni fog